KARIN TIDBECKOVÁ

SOBÍ HORA

„Nic podobného, jako je *Sobí hora*, jsem zatím nečetla. Obrazotvornost Karin Tidbeckové je zřetelně severská, ale jinak obtížně zařaditelná. Její povídky jsou skvělé."
— Ursula K. Le Guinová

KNIHA ZLIN

Sobí hora

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

KNIHA ZLIN

Karin Tidbecková

Sobí hora – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

KARIN TIDBECKOVÁ

SOBÍ HORA

KARIN TIDBECKOVÁ

SOBÍ HORA

V překladu Lukáše Nováka

KNIHA ZLÍN

Copyright © Karin Tidbeck, 2012
Translation © Lukáš Novák c/o AURA-PONT, 2018

ISBN tištěné verze 978-80-7473-649-0
ISBN e-knihy 978-80-7473-661-2 (1. zveřejnění, 2018)

FLEET

Obsah

Slovo úvodem (Elizabeth Handová) | 11
Beatrice | 15
Dopisy Ove Lindströmovi | 25
Slečna Nybergová a já | 35
Rebeka | 39
Pan Cederberg | 47
Kdo je Arvid Pekon? | 51
Britina prázdninová vesnička | 63
Sobí hora | 75
Moruškový džem | 95
Pyret | 101
Augusta Prima | 115
Tety | 125
Džagannáth | 133
Doslov (Transponování světů) | 147
Poděkování | 153

Slovo úvodem
Elizabeth Handová

Setkat se s autorkou tak výjimečně talentovanou, že se zdá, jako by do literárního světa vtrhla stejně prudce a nečekaně jako Athéna zrozená z hlavy Dia, je nesmírně vzácné. Žijeme však ve výjimečné době a zdá se, že v Karin Tidbeckové se nám dostalo autorky, kterou si taková doba žádá.

O světě za hranicemi toho, co důvěrně známe, psal lord Dunsany, duchovní otec fantasy, již před sto lety. S tím, jak se na začátku jednadvacátého století stala z fantasy jedna z dominantních literárních forem, prošel tento svět intenzivní gentrifikací a komodifikací a stal se mainstreamovou záležitostí. V žánru spekulativní fikce mě tedy dnes jen skutečně máloco dokáže překvapit. Nevzpomínám si ale, kdy jsem naposledy četla sbírku povídek, která by mě ohromila tak jako právě *Sobí hora*; po jejím dočtení bych jen stěží hledala slova, kterými bych vystihla, jak jsou ty příběhy zvláštní a krásné a jak obtížné je vypudit je z mysli.

Karin Tidbecková samozřejmě není na literární scéně tak nečekaným úkazem, jak se to jeví mně. Své prózy publikuje už deset let a některé povídky z této sbírky nejprve vyšly v její rodné švédštině, ve sbírce nazvané *Vem är Arvid Pekon?* (Kdo

je Arvid Pekon?). Anglické překlady několika z nich byly publikovány v časopisech a antologiích ve Spojených státech i ve Spojeném království. V roce 2010 se Karin Tidbecková zúčastnila prestižního semináře Clarion Writer's Workshop, jenž je tradičním prubířským kamenem pro všechny spisovatele, kteří mají ambici prorazit v žánru science fiction. Je také jedním z mála autorů science fiction, kteří získali grant ze Švédského literárního fondu. Letos jí ve Švédsku vyjde první román.

Přesto je zarážející, kolik pozoruhodných povídek tato útlá knížka obsahuje. Texty Karin Tidbeckové svou horečnou intenzitou a pozoruhodnými zcizujícími efekty někdy připomínají práce Jamese M. Tiptreeho jr. (Alice Sheldonové); zejména povídky „Tety" a „Džagannáth" si nezadají s dnes již klasickým vylíčením mimozemského vědomí, které Tiptree předvedl v povídce „Love is the Plan the Plan is Death" (Láska je plán, plán je smrt).

Tidbecková je však ve svém psaní velkorysejší a emocionálně mnohem angažovanější než Tiptree. I tehdy, když se dějí nevysvětlitelné věci, což není v těchto povídkách nic mimořádného, reaguje na to čtenář podobně jako postavy Tidbeckové, s určitou podvědomou empatií. Pocity ztráty, úžasu nebo melancholické rezignace nikdy nepřeváží nad hlubším poznáním, že – jak už si povšiml Hamlet – je více věcí na nebi i na zemi, nežli se celé vědě vůbec zdá. Tak jako v povídce „Augusta Prima", kde se titulní postava ptá:

> „Musím to vědět," řekla Augusta. „Jaká je podstata světa?"
> Džinka odhalila v úsměvu obě řady zubů. „Kterého?"

V jednom z rozhovorů Karin Tidbecková mluvila o zešeřelém (skutečném) světě, v němž ve Švédsku žije:

> Velkou část života trávíme za soumraku, což je přechodový stav, území nikoho. Světlo je během stmívání takové

přízračné, melancholické. Myslím, že se to přeneslo i do mého psaní, tedy ona přízračnost a melancholie, ale také ten pocit, že člověk udělal krok stranou a vstoupil do jiného světa, kde se slunce na své pouti zastavilo.

Tenhle pocit přechodnosti a překračování hranic je cítit ve všech povídkách sbírky *Sobí hora*, které v sobě zahrnují lidové báchorky, fantasy, magický realismus, science fiction a – v případě povídky „Pyret" – také borgesovskou taxonomii imaginárních bytostí. Některé z těch příběhů jsou značně znepokojivé, ale také svým temným způsobem humorné a neuvěřitelně zvláštní. Karin Tidbecková má stejný dar jako slavný Robert Aickman – schopnost vyvolat v nás intenzivní pocit odcizení vůči světu, o němž jsme se domnívali, že ho známe, a nasměrovat nás k trhlině v něm, z níž se může vynořovat (a také vynořuje) leccos nepředstavitelného. A především je v řadě jejích povídek hmatatelná *absence* – absence nejbližších (především rodičů); absence plynutí času; absence dostatečného povědomí o světě, který její postavy obývají.

Příroda však nesnáší vakuum, a to ani v paralelní rovině existence, a tak se objevují dříve nepředvídatelné věci, aby prázdnotu zaplnily. „Sobí hora", má zřejmě nejoblíbenější povídka z této sbírky, je geniální přehlídkou nadpřirozena. Kvůli povídce „Kdo je Arvid Pekon?" budete možná už nadosmrti váhat, zda zvednout telefon, a „Britina prázdninová vesnička" vám připomene, jak strašidelně může působit rekreační rezort, když je po sezóně. V povídce „Moruškový džem" nám vypravěčka přibližuje svůj rozhovor s bytostí, kterou stvořila v plechovce:

„Proč jsi mě stvořila?" zeptal ses.
„Stvořila jsem tě, abych tě mohla milovat," řekla jsem ti.

Ze stejného důvodu napsala Karin Tidbecková své povídky – aby je čtenáři milovali. V mém případě se jí to podařilo. A mám takové tušení, že vy si je zamilujete také.

Beatrice

Lékař Franz Hiller se zamiloval do vzducholodě. Zavítal na veletrh v Berlíně, aby si prohlédl vystavené zázraky moderní doby: automobily, vrtulová letadla, roboty, mechanické kalkulátory a další věci, které měly provázet lidstvo na cestě do budoucnosti.

Vzducholoď byla ukotvená uprostřed expozice letectví. Podle malé cedulky u hrazení se jmenovala Beatrice.

> *Na rozdíl od velkých komerčních vzducholodí je Beatrice navržena maximálně pro dva pasažéry. Je tedy výbornou volbou pro ty, kdo žijí daleko od veřejných kotevních stožárů nebo se nechtějí ve vzducholodi mačkat s cizími lidmi. Výroba tohoto modelu započne brzy. Společnost Lefleur et Fils již přijímá objednávky!*

Franz se až do té doby o vzducholodě vůbec nezajímal. Nikdy žádnou zblízka ani neviděl, natož aby v ní letěl. Stejně tak se Franz nezajímal o záležitosti lásky. Ve třiceti byl stále svobodný; vyhlídky na ženitbu neměl špatné, jevil však okázalý nezájem o všechny potenciální nevěsty, které mu rodiče

představovali. Jeho matka byla stále neodbytnější a bylo jasné, že Franz se bude muset dříve či později rozhodnout. Pak se však ocitl tady, v Berlíně, a spatřil tuto vzducholoď: Beatrice, jejíž jméno znělo jako zvon.

Franz z ní nemohl spustit oči. Její trup byl svůdně protáhlý, matový potah těsně obepínal něžně zaoblenou kostru, jako kůže. Malou gondolu z tmavého dřeva (*ušlechtilý mahagon!*) zdobily mosazné doplňky (*vše ručně tepané!*), okna ze silného skla byla v rozích zakulacená. Plyšová sedadla uvnitř gondoly se pyšnila výšivkami ve tvaru francouzských lilií, před nimi se blýskal elegantní ovládací panel. Beatrice byla dokonalá. Pomalu se pohupovala nahoru a dolů, jako spící velryba. Jenže nespala, byla naprosto bdělá. Franz cítil, že ho zaregistrovala, vnímal sálání jejího nevidoucího pohledu.

Druhého dne se vrátil a pak dalšího dne zase, chtěl jen znovu vidět Beatrici a ucítit na sobě žár její soustředěné pozornosti. Dotknout se jeden druhého nesměli; jednou se pokusil vstoupit za hrazení, ale byl příkře napomenut hlídačem. Franz z Beatrice cítil stejnou touhu, která naplňovala i jeho, touhu po fyzickém kontaktu.

Vyhledal zástupce společnosti Lefleur et Fils, pana Lefleura mladšího: hubeného mužíka se skvrnami od oleje na rukou, který se v obleku zjevně cítil nesvůj. Franz mu nabídl, že Beatrici na místě koupí; okamžitě vypíše šek nebo zaplatí hotově, pokud je to třeba. Vyloučeno, odpověděl Lefleur mladší. Ta vzducholoď je prototyp. Za žádnou cenu? Za žádnou cenu. Jak by mohli bez prototypu zahájit výrobu? Monsieur Hiller si u nich samozřejmě může objednat vzducholoď, ale ne tuhle.

Franz se neodvážil vyložit mu důvody, proč tak zoufale potřebuje právě tento prototyp. Vzal si katalog, který mu Lefleur nabídl, a vrátil se domů. Myslel na Beatrici a prstem se něžně dotýkal její fotografie v katalogu. Ta její hladká kůže, ta

její rozkošná gondola. Jak toužil po tom, aby do té gondoly vklouzl.

Za dva týdny veletrh skončil. Beatrici odvezli domů, do továrny Lefleur et Fils v Paříži. Franz snil o tom, jak se tam vydá, v noci se do továrny vloupá a ukradne ji; nebo jak předloží majitelům svou žádost a oni budou jeho příběhem natolik dojati, že se Beatrice dobrovolně vzdají. Nic z toho však Franz neudělal. Místo toho se k velkému zděšení rodičů odstěhoval z domova a odjel do Berlína, kde si našel nové zaměstnání a pronajal si sklad v ulici Stahlwerkstraße. Pak odeslal objednávku.

Dva měsíce nato dorazil ke skladu na Stahlwerkstraße náklad. Čtyři urostlí chlapi, kteří nerozuměli ani slovo německy, vyložili čtyři ohromné bedny a začali vybalovat rozličné součásti malé vzducholodě. Když odjeli, ve skladu kotvila dokonalá kopie Beatrice.

Když Franz ve skladu osaměl a prohlížel si svou vzducholoď, okamžitě to vycítil. Tahle nová Beatrice o něj nejevila zájem. Bez špetky vřelosti se mlčky vznášela ve vzduchu. Franz pomalu kráčel podél ní. Rukou pohladil její kůži. Byla chladná. Prsty přejel po leštěném mahagonu její gondoly, vdechl aroma čerstvého dřeva a laku. Pak otevřel dvířka a nesměle se usadil uvnitř, kde se závan pižma mísil s pachem mědi a nové pryže. Předstíral, že je to Beatrice. Představoval si, jak se boří do jejích měkkých polštářů, jak Beatrice pod jeho vahou mírně podklesává. Jenže tahle Beatrice, Beatrice II, měla sedadla s pevnou výplní, do nichž se nezabořil.

„Však to půjde," řekl Franz ovládacímu panelu. „Nějak to zvládneme. Budeš moje Beatrice. Zvykneme si na sebe."

Anna Goldbergová, sekretářka z tiskárny, se zamilovala do parního stroje. Anna byla nejmladší a nejošklivější dcerou

jisté zámožné hamburské rodiny. Jejímu otci patřily jedny z největších tiskařských závodů v zemi. Protože Anna jevila jisté intelektuální nadání, umožnili jí, aby studovala, a později pracovala pro svého otce jako sekretářka. Alespoň si tak vydělala na živobytí. Anna měla ze svého zaměstnání radost, ne však proto, že by milovala tiskařské umění či umění sekretářské. Šlo jí o tiskařské stroje. Zatímco jiné dívky jejího věku snily o chlapcích, ona se vášnivě zamilovala do stroje Koenig Bauer. Začít si s ním něco před otcem by byl nerozum, a tak ze svého výdělku šetřila každý fenik, aby si mohla jednoho dne dopřát naplnění své lásky. Bylo jí osmadvacet a na tu pravou příležitost stále čekala.

Ten okamžik nastal, když jednoho dne na veletrhu v Berlíně spatřila Hercula – polopřenosný parní stroj, jehož klenutý kotel se působivě snoubil s vysokým, rozložitým soustrojím. Vydechovalo z něj těžké aroma rozpáleného železa s ostrým podtónem uhelného dýmu, které Anně způsobilo mravenčení ve stehnech. A byl na prodej. Anna sice chodila na veletrh celý týden den co den, aby ho pořádně poznala, ve skutečnosti ale byla od samého začátku rozhodnutá. Stál tak akorát, aby si ho mohla dovolit. Oznámila rodičům, že má v úmyslu navštívit v Berlíně kamarádku a jejího manžela a možná si najít nápadníka. Rodiče jí v ničem nebránili a Anna jim neřekla, že její berlínský pobyt se protáhne na neurčito. Pronajala si sklad v ulici Stahlwerkstraße a přestěhovala se tam.

Když Anna dorazila i s Herculem do skladu, zjistila, že prostor již obývají poněkud zmateně působící muž a miniaturní vzducholoď. Muž se představil jako doktor Hiller, uhýbal před ní pohledem a předložil jí jakési lejstro. Ukázalo se, že nájemní smlouvu ke skladu v ulici Stahlwerkstraße mají oba. Anna a Franz navštívili kancelář pronajímatele, kde drobná ženuška trpící lupénkou vyjádřila nad tím zmatkem politování. Situaci však již bohužel nebylo možné napravit, protože všechny ostatní sklady byly obsazené. Byla si nicméně jistá,

že doktor Hiller a Fräulein Goldbergová si společně nějak poradí. Dokud budou pravidelně chodit peníze za nájem, je jí jedno, odkud se berou. Za způsobené obtíže jim dokonce může nabídnout slevu. Pak jim poděkovala za návštěvu a zdvořile, leč nekompromisně je vyprovodila.

„Pro mě je nepřípustné, aby se ve skladu něco spalovalo," prohlásil Franz, když se octli zase na ulici. „Moje vzducholoď je vysoce hořlavá."

„A k čemu ji doktor Hiller má?" zajímala se Anna.

„Do toho Fräulein Goldbergové nic není," odpověděl Franz. „A co bude Fräulein Goldbergová tím parním strojem pohánět?"

Anna na něj hleděla a od krku se jí po tváři začal pomalu šířit ruměnec. „Jmenuje se Hercules," špitla.

Franz se zarazil a zahleděl se na ni. „Ach," řekl po chvíli a jeho pohled zjihl. „Omlouvám se. Myslím, že nás pojí podobný osud."

Když se vrátili do skladu, Franz zavedl Annu do zadní části skladu, kde kotvila vzducholoď. „Tohle je Beatrice," řekl a majetnicky položil dlaň na Beatricinu gondolu.

Anna pozdravila Beatrici pokynutím hlavy. „Blahopřeji," řekla Franzovi. „Je velice krásná."

Domluvili se, že budou sklad užívat společně a uprostřed si postaví příčku. Anna si přivezla jednoduchý sporák, v němž se topilo dřevem. Poté, co Franze upozornila, že i on si bude potřebovat občas něco uvařit, dovolil jí, aby ho umístila do výklenku v přední části skladu, co nejdál od Beatrice. Z výklenku se tak stala společná kuchyně a obývací pokoj. Dokonce působil docela útulně.

Anna neustále lopatou házela do Herculova otevřeného chřtánu uhlí a do výparníku doplňovala vodu. V noci vstávala co dvě hodiny, aby ho nakrmila. Franz, který každé ráno odcházel na kliniku, tušil, že během dne nejspíš dělá to samé,

protože ať se domů vrátil v jakoukoliv hodinu, často se oháněla lopatou. Když zrovna nepřikládala uhlí, většinou si četla nějaké návody a jiné technické spisy. Přivezla si jich plnou knihovnu.

Ať se Franz snažil, jak chtěl, Beatrice byla i nadále chladná a odtažitá. V péči o ni byl Franz nesmírně pozorný. Denně jí předčítal z novin; miloval ji s mimořádnou něhou. Nezdálo se však, že by si ji tím jakkoliv získal. Měl se snad víc snažit, aby získal původní Beatrici? Měl o ni víc usilovat? Proč to tehdy tak snadno vzdal? A otázka, která ho pronásledovala nejpalčivěji – milovala ho Beatrice stejně prudce jako on ji? Jednou u večeře odvyprávěl celý ten příběh Anně.

„Nikdy se nedozvím, jestli mě opravdu milovala," řekl. „A jestli bych miloval já ji, kdybych ji skutečně poznal. Možná to byl jen sen. Možná vůbec nebyla taková, jak jsem si myslel."

Anna zavrtěla hlavou a dlaní uhladila stránky časopisu, který právě četla. „Když jsem se tenkrát zamilovala do toho tiskařského stroje Koenig Bauer, leccos mě to naučilo. Tohle přechodné poblouznění je k ničemu. Na tom se nedá vztah stavět. Já a Hercules," kývla hlavou směrem k parnímu stroji tyčícímu se v rohu vedle její postele, „si skutečně rozumíme. Jeden o druhého se staráme. To je podle mě hodnotnější druh lásky."

„Myslíš, že moje Beatrice mě taky začne milovat?" zeptal se Franz.

„Možná ano," řekla Anna. „Aspoň je tu s tebou. To se o té druhé říct nedá."

To Annin vztah s Herculem byl zřejmě mnohem uspokojivější, což se potvrdilo, když jí začalo růst bříško. Těhotenství probíhalo bez komplikací, i když občas si Anna stěžovala na podivné pocity tam uvnitř. Když Franz přiložil k jejímu břichu ucho, uslyšel tiché cvakání a hrčení.

„Co budeš dělat, až to přijde?“ zeptal se Anny.

„Do nemocnice jít nemůžu,“ odpověděla. „Tam by mi to dítě vzali. Budeš mi muset pomoct ty.“

Franz jí to nedokázal odmítnout. Z kliniky postupně donesl všechno, co by se mu mohlo hodit: šití, kleště, morfin, jodovou tinkturu. U porodu byl jen dvakrát a nikdy ne sám, to ale Anně neřekl.

Anna krmila Hercula i tehdy, když už měla kontrakce. Nedovolila by, aby to Franz udělal za ni. Nepřestala, dokud nezačala skutečně rodit. Porod byl velmi rychlý. Miminko bylo drobné, ale zdravé, písty a svalovina byly bezchybně spojené. Když se však oddělila placenta, krvácení neustávalo. Anna, s dítětem položeným na břiše, ve skladu vykrvácela.

„Dej mě do Hercula,“ zašeptala sotva slyšitelně, než zemřela. „Chci být v něm.“

Franz udělal, o co ho požádala. Nejprve něžně omyl děťátko, zavinul ho do lněného plátna a uložil ho do košíku vedle Annina lůžka. Pak se obrátil k Anně, která stále ještě ležela na posteli. Vlhkým hadříkem omyl z jejího těla krev a zabalil ji do čistého prostěradla. S určitými obtížemi ji pak z postele zvedl a donesl tam, kde čekal Hercules. Do jeho pece se vešla bez problémů.

„To je poslední, co dostaneš,“ řekl Herculovi. „Já tě krmit nebudu.“

Šerem zaplanul zlostný pohled parního stroje. Špehýrkou ve dveřích pece se linula záře z Annina hořícího těla. Franz se odvrátil, zvedl dítě z košíku a vzal ho do náručí. Otevřelo ústa a vydalo hvízdavé zaplakání. Franz přešel do své poloviny skladu, aby novorozeně ukázal své vzducholodi.

„Tak jsou z nás adoptivní rodiče, Beatrice,“ oznámil jí.

Tehdy poprvé zaznamenal z její strany nějakou odezvu. Cosi jako zdvořilý zájem, který však nebyl určen jemu.

Byla to holčička. Franz jí dal jméno Josefína. Zkoušel ji krmit kravským mlékem, ale plivala ho a vztekle syčela. Postupně ztrácela na váze, písty jí vrzaly a skřípaly, pak ale Franz ze zoufalství rozpustil ve vodě kousek uhlí, namočil do ní cíp pleny a strčil jí ho do úst. Když ho Josefína okamžitě vysála do sucha, pochopil, jaký druh péče jeho adoptivní dcera vyžaduje. Vytáhl bednu s nářadím, které Anna používala k údržbě Hercula, a promazal Josefíně písty kvalitním olejem. Pravidelně ji krmil uhelnou vodou, do které postupně přidával stále více uhlí, až z ní nakonec byla uhelná kaše. Když už měla dost zubů, dával jí kousky uhlí, aby si je okusovala. Plenky holčička nepotřebovala, protože neprodukovala žádné výměšky; vše, co pozřela, zřejmě přeměnila na tělesné teplo. Když ji nakrmil příliš, rozpálila se tak, že si o její písty popálil dlaně. Až na tyto zvláštnosti se ale chovala jako normální dítě.

Franz poslal na kliniku dopis, v němž oznámil, že dává výpověď. Hercula prodal do jedné továrny a Annin nábytek nabídl aukční síni. Pokud bude s penězi, které utržil, nakládat rozumně, měly by pokrýt náklady na nájem a jídlo na dosti dlouhou dobu. Díky tomu bude schopen se postarat o svou vzducholoď i o adoptivní dcerku. Kdykoliv musel odejít z domu, ukládal dítě do Beatriciny gondoly. Když se pak vrátil, našel Josefínu vždycky v dobrém rozmaru: pohodlně uvelebená na jinak tvrdém sedadle si tiše broukala a hrála si s tlačítky a páčkami, které se nějakým způsobem uvolnily z ovládacího panelu. Když byla Josefína dost stará, aby ji nemusel každých pár hodin krmit, našel si práci na jiné klinice. Josefína trávila v gondole celé dny a zdála se spokojená. Z Beatrice vyzařovaly vroucí city, kdykoliv měla holčičku nablízku.

Pohroma přišla, když byly Josefíně čtyři roky. Holčičce chyběly hlasivky, místo nich měla v hrtanu sadu miniaturních

píšťal. Vydávala jen různé pisklavé a hvízdavé zvuky, v den svých čtvrtých narozenin je však náhle začala modulovat do artikulované řeči. Stalo se to brzy ráno. Josefína seděla na stole, Franz jí promazával písty na pažích. Josefína otevřela ústa a vysokým melodickým hlasem řekla:

„Otče, ona se nejmenuje Beatrice."

„Vážně?" řekl Franz a nanesl pár kapek oleje na klouby jejích prstů.

„Opakuje to pokaždé, když jí řekneš Beatrice. To není moje jméno, říká."

Franz překvapeně zamrkal. „Ty rozumíš všemu, co povídá?"

„Nejmenuje se Beatrice," zopakovala Josefína. „Jmenuje se jinak. A chce ti něco říct."

Josefína si sedla do gondoly, nohama houpala ve vzduchu a vykládala Franzovi, co měla vzducholoď na srdci, aniž sama rozuměla tomu, co říká. Franz se tak dozvěděl toto: vzducholoď se nejmenovala Beatrice. Jmenovala se úplně jinak. U Franze žila jako otrokyně a on ji znásilnil a přitom snil o někom jiném. Nenáviděla ho.

„To nemůže být pravda," namítl Franz. „Tolik jsme na tom manželství pracovali. To jen ona se vůbec nesnažila."

„Neměla jsem na vybranou, říká," prohlásila Josefína. „A ještě říká: držíš mě tu v zajetí."

Franzovi se sevřelo hrdlo. „To rozhodně nedržím," pravil. „Tolik jsem se snažil." Zastrčil si ruce do kapes, aby se mu přestaly třást. „Tolik jsem se snažil," zašeptal znovu.

„Ona se potřebuje vznášet," řekla Josefína.

Franz otevřel dvoukřídlá vrata skladu a pomalu vytáhl Beatrici ven. Věděl, co se stane. Zatímco bude rozmotávat úvazy, Josefína nastoupí do gondoly. Beatrice II se utrhne z kotevních lan, rychle vystoupá vzhůru a popluje na východ. Za několik minut zmizí a jeho nechá na zemi, samotného.